

РЕШЕНИЕ

№ 2551

гр. София, 17.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 20.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **10954** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.4 вр. ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на С. С., [дата на раждане], гражданин на Република С. М., против отказ за издаване на виза D с изх. № SKP23000795V, издаден на 27.10.2023, от завеждащ „Консулската служба“ в Посолството на Република България в Република С. М..

В жалбата се твърди, че отказът е незаконосъобразен, като постановен в противоречие с материалния закон. Жалбоподателят смята, че има право да живее със съпругата си. Твърди, че постановеният отказ не е съобразен с правото на Европейския съюз и практиката на Съда на Европейския съюз. Позовава се на Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи в частта за семейството. Моли съда да отмени обжалвания отказ за издаване на виза D и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението като разреши издаване на виза D. Не претендира присъждане на направените в производството разноски.

Ответникът, завеждащ „Консулската служба“ в Посолството на Република България в С., Република С. М., чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата, изпраща административната преписка, излага доводи за законосъобразност на оспорения отказ. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура не участва при разглеждане на делото.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и

извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление за издаване на виза тип D, регистрирано под № SKP23000795V от 26.08.2023г. (л.10) жалбоподателят С. С., [дата на раждане] , гражданин на Република С. М., е подал до Посолството на Република България в С., Република С. М., искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип D. В заявлението е посочена “допълнителна информация относно целта на престоя – “Живеене в България”.

Към заявлението са приложени: застрахователна полица за сключена медицинска застраховка за чужденци, пребиваващи в България (л.12); удостоверение от Основния съд Кочани, Република С. М., че С. С. няма внесен обвинителен акт, който да е влязъл в сила, нито осъдителна присъда, която да е влязла в сила (л. 13); удостоверение от Основния съд в Кочани, Република С. М., че за С. С. няма получени съдебни постановления от чуждестранни съдилища; копие от паспорт; удостоверение за сключен граждански брак № [ЕГН] между жалбоподателя С. С. и българската гражданка Е. Н. Оберли на 06.05.2023г. в РСМ (л.19); копие от личната карта на съпругата Е. Н. Оберли; нотариално заверена декларация съгласно §1, т.20, от ДР на ЗЧРБ във вр. с чл.62, ал.4 от ППЗЧРБ, от В. В. Н., че притежава жилище в [населено място], област П., което ще предостави за ползване и живеене на зет й С. С. по време на пребиваването му в България и е съгласна да бъде регистриран на адреса, както и че притежава стабилни, редовни и достатъчни средства, с които може да осигури финансова издръжка на зет си С. С. по време на пребиваването му в България (л.20).

На 27.10.2023г. е постановен обжалваният в настоящето производство отказ на виза. В стандартния формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл.10, ал. 1, т.2 от ЗЧРБ – с действията си е злепоставил българската държава или е уронил престижа и достойнството на българския народ или влизането му в страната може да навреди на отношенията на Република България с други страни и чл. 10, ал.1, т.19 от ЗЧРБ – е лице, за което е подаден сигнал в Ш. информационна система за отказ от влизане.

Като допълнителна забележка е посочено, че: “Осъществяваната от апликанта престъпна дейност на територията на страна – членка на ЕС е насочена срещу интересите на страната. Налична е и санкция по ШИС. При проведено интервю е установено, че съпрузите дават противоречиви сведения за лични данни един за друг – рождена дата, професия и др.

В хода на съдебното производство от МВР, дирекция “Миграция” и ДАНС са изискани и представени доказателства във връзка със заявлението на жалбоподателя под SKP23000795V от 26.08.2023г. От дирекция „Миграция“ МВР, с писмена молба рег. № 536400-72574/08.12.2024г. е предоставено заверено копие на постъпило в дирекция Миграция” становище с рег. № 313р-15921/28.09.2023г. на директора на ОД МВР П. , както и докладна записка с рег. № УРИ 313р-15290/ 18.09.2023 относно извършените проверки във връзка със заявлението за издаване на виза, което е предоставено на дирекция “К. отношения” от служител на дирекция “Миграция” по електронен път в Националната визова информационна система. В писмото от директора на ОД МВР П. е посочено, че във връзка със съгласуване на искането за виза на С. С. са извършени справки, проверки и съгласувания, отразени в докладна записка рег. № УРИ 3131р-15290/2023г. на началник група “Миграция” ОД МВР – П. при които се установява, че след проведено интервю с апликанта и съпругата му , на

основание чл. 26, ал.4 и чл. 5 ЗЧРБ, при анализа на отговорите им са установени противоречия относно къде са се запознали, къде живеят, съпругът не знае рождената дата и образованието на съпругата си, не посочва дата и месец на сватбата, посочват различни хора, които ги познават като семейство. Заключено е, че двамата съпрузи дават противоречиви данни, което според директора на ОД МВР – П. е основание да се направи извод, че бракът е сключен единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България и получаване на разрешение за пребиваване - обстоятелство по чл. 26, ал.4, т.4 от ЗЧРБ. Предвид изложеното група “Миграция” - ОДМВР – П. възразява да бъде издадена виза за дългосрочно пребиваване в Република България вид D на С. С., тъй като не може да докаже достоверно целта и условията на пребиваване - основания по чл. 10, ал.1, т. 17 от ЗЧРБ

С писмо рег. № М-27468/14.12.23г. (л. 45) зам. председателя на ДАНС, уведомява съда, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществена от ТД НС – [населено място], като е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система за издаване на исканата виза. В справка рег. № ПР-608/21.09.2023. (л. 48) относно придобити данни за лицето С. С., кандидатстващ за издаване на дългосрочна виза D, е посочено, че при извършената от служителите на ДАНС проверка е установено, че чуждият гражданин фигурира в системата на АИС „БДС” – МВР. ДАНС разполага с данни във връзка с информация, получена от бюро “СИРЕНЕ”, че С. С. е експулсиран за нелегално влизане и престой на територията на Италия, обявен е по чл. 24 от Регламент (ЕО) 1987/2006 (отказ за влизане), мярката е наложена от Префектура Verbania, като лицето не е напуснало страната в петдневен срок от налагането ѝ, Според предоставените данни С. С. има редица криминални прояви, в това число регистрации за грабеж и групово изнасилване.

Според справка, изготвена от дирекция “Българско гражданство” при МП жалбоподателят е придобил българско гражданство с Указ № 105/27.11.2009 г. на вицепрезидента на Република България, След извършени проверки, в. т. ч. и становище на ДАНС, на 30.03.2018г. с Указ № 41/30.03.2018г. лицето е освободено от българско гражданство на основание получена информация по линия на международното сътрудничество, сочеща, че по отношение на С. С. е налична санкция по ШИС. Прието е, че гражданинът на Република С. М. попада в хипотезата на чл. 10, ал.1, т.2 от ЗЧРБ, както и на чл. 10, ал.1, т.19 от ЗЧРБ. Направен е извод, че С. С. не представлява заплаха за националната сигурност на Република България по смисъла на чл.4, ал.1, т.1 от ЗДАНС, но осъществяваната от него престъпна дейност на територията на друга страна членка на ЕС е насочена срещу интересите на страната, поради което ТДНС – П. при ДАНС възразява същият да получи дългосрочна виза вид D.

От ответника в хода на съдебното обжалване на заповедта е представена справка за проведеното съгласуване по искането за виза на жалбоподателя между МВнР, дирекция “Миграция” и ДАНС. В нея е отразено проведеното от консулското длъжностно лице интервю, като е посочено, че съпрузите дават противоречиви сведения за лични данни един за друг – рождена дата, професия и др.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена на 07.11.2023г. от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, след

получаване отказа за издаване на виза на 27.10.2023г. Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят претендира засягане на правото му на семеен и личен живот, закрепено в чл.8 ЕКПЧ, видно от текста на жалбата пред съда. Следователно, жалбата попада в предвиденото в закона изключение, допустима е и следва да бъде разгледана по същество.

При разглеждане по съществуването на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, видно от приложенията към преписката Заповед № 95-00254 от 03.10.2011г. на министъра на външните работи и Заповед № 54/01.08.2023г. на посланика на Република България в Република С. М..

Оспореният отказ е издаден в писмена форма и отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК - съдържа конкретни фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал.1, т.2 и т.19 от ЗЧРБ.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г./ - "Наредбата". Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице.

В конкретния случай жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България вид "D", за да живее в България като съпруг на български гражданин.

В отказа за издаване на виза са посочени както правните, така и фактическите основания за издаването му. Не е ограничено правото на защита на оспорвания, който е разбрал и е запознат с мотивите за постановения отказ. Неоснователно е твърдението в жалбата, че актът не е мотивиран. Отказът е мотивиран с резултатите от извършената от дирекция "Миграция" проверка, и извършените от ТД ДАНС П.

справки, при които е установено, че е осъществявал престъпна дейност на територията на страна членка на ЕС – Италия, за което е направен извод, че е насочена срещу интересите на страната. Установена е и налична санкция по ШИС - подаден сигнал в ШИС за отказ за влизане. Като правно основание за отказ на заявления вид виза са посочена разпоредбите на чл.10, ал.1, т.2 и т.19, според които се отказва издаване на виза на чужденец, когато с действията си е злепоставил българската държава или е уронил престижа и достойнството на българския народ или влизането му в страната може да навреди на отношенията на Република България с друга държава (т.2) и на лице, за което е подаден сигнал в Ш. информационна система за отказ за влизане и пребиваване (т.19).

В случая в мотивите на обжалвания отказ административният орган се позовава на резултатите от извършената проверка и направените справки обективирани в писмо УРИ 313р-15321/28.09.2023 от директора на ОД МВР П. до директора на дирекция „Миграция“ и докладната записка към него и справка рег. № ПР-608/21.09.2023г.от на директора на ТД НС – П., които са намерили отражение в отразеното в съгласуването, за което е представена справка от Визовата информационна система. Въпреки, че не е посочена разпоредбата на чл. 10, ал.1, т.17 в мотивите на постановения отказ е посочен и фактът, че в проведеното интервю съпрузите дават противоречиви сведения за лични данни един за друг. Обичайно такива обстоятелства попадат в хипотезата на чл. 10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ, въпреки това обаче непосочването на разпоредбата не води до липса на мотиви в обжалвания акт, тъй като наличието само на една от изброените в чл. 10, ал.1 хипотези е достатъчно, за да се откаже издаването на виза.

Обжалваният отказ е издаден при спазване на административно- производствените правила. Спазена е предвидената в чл.30, ал.1 и ал.2 от Наредбата процедура, според която искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по чл.15, ал.1 ЗЧРБ се изпраща чрез дирекция "К. отношения" в службите за административен контрол на чужденците в Република България. Консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването е извършено по реда и в срокове, определени в инструкцията на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". Постъпилото становище е обсъдено в мотивите на оспорения отказ. Следователно органът е изяснил релевантните факти и обстоятелства, с което е изпълнил задължението си, визирано в чл. 35 АПК. Нормата на чл. 35 АПК е процесуална гаранция с особено значение за правилното регулиране на материалното правоотношение, предмет на административното производство и съответно на постановения в резултат на неговото провеждане акт. Освен изложеното, от анализа на разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата, във вр. с чл. 10, ал. 2 от Инструкцията следва извод, че отрицателното становище на ДАНС, каквото в случая е налице, е процесуална пречка за издаване на исканата виза, като в този случай административният орган действа в условията на обвързана компетентност и е длъжен да постанови отказ.

Отказът за издаване на виза вид D е издаден и в съответствие с материалния закон, като е съобразен с целта на закона. В оспорения отказ за издаване на виза е посочено

като правно основание чл. 10, ал. 1, т. 19 и т.2 от ЗЧРБ, – чужденецът с действията си е злепоставил българската държава или е уронил престижа и достойнството на българския народ или влизането му в страната може да навреди на отношенията на Република България с друга държава; за него е подаден сигнал в ШИС за отказ за влизане.

Административният орган е формирал извод за наличие на цитираната предпоставка за отказ въз основа на установеното при извършените справки и проведено интервю. Установено е, че С. С. е извършвал престъпна дейност на територията на Италия, от където е експулсиран за нелегално влизане и престой. Има редица криминални прояви в Италия, сред които регистрация за грабеж и групово изнасилване. Справката изготвена от директора на ТД ДАНС – П. представлява официален документ, който обвързва съда с материалната си доказателствена сила относно отразените в нея данни. В хода на настоящето съдебно производство тя не е оспорена от жалбоподателя, поради което съдът е длъжен да приеме за доказани фактите отразени в нея.

При така установените факти, относно дейността на жалбоподателя законосъобразен е изводът на административния орган за наличие на основания по чл. 19, ал.1, т.2 и т. 19 от ЗЧРБ.

В подкрепа на извода, че с действията си апликантът е злепоставил българската държава е и фактът, че е освободен от придобитото българско гражданство, на основание придобита информация по линия на международното сътрудничество, сочеща, че по отношение на него е налична санкция по ШИС.

С оглед събраните доказателства, съдът намира възражението за нарушение на правото на личен и семеен живот, което е и основното възражение против оспорения отказ, за неоснователно. В разпоредбата на чл. 8, ал. 2 от Конвенцията са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. Конвенцията не гарантира правото на един чужденец да влезе или да остане в конкретна държава. Не може да се приеме, че чл. 8 налага на държавата общото задължение да уважава избора на местожителство, направено от семейни двойки за техните семейства. Твърдението за нарушено право на семеен живот във връзка с чл. 8 от ЕКЗПЧ е неоснователно, доколкото поддържането на семейната среда изисква ежедневни, периодични грижи, съпричастност и лично отношение, каквито не се установяват за семейството на жалбоподателя. Единствено фактът на сключен граждански брак не може да бъде автоматично кредитиран за правопораждащ и гарантиращ правото на семеен живот факт, особено в контекста на установената фиктивност на брачната връзка, с оглед

отразените във визовата информационна система разминавания при интервюто с консулското длъжностно лице.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Ответникът е направил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, поради което, на основание чл. 143, ал.3 АПК, следва да бъде присъдено такова в размер на 100 лв., съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София- град, I отделение, 65-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. С., [дата на раждане] , гражданин на Република С. М., против отказ за издаване на виза D с изх. № SKP23000795V, издаден на 27.10.2023, от завеждащ „Консулската служба“ в Посолството на Република България в Република С. М..

ОСЪЖДА С. С., [дата на раждане] , гражданин на Република С. М., да заплати на Министерството на външните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: